

digerebe faaledes, at der ikke er blevet Spor af dem tilbage.

Formanden: Maa jeg dog gjøre det ærede Medlem opmærksomt paa, at der er en meget stor Forskjel inellem, hvad der maatte fremkomme her paa et tidligere Linn af Forhandlingens, og hvad der fremkommer i det sidste Dieblit, hvor det ikke længere kan rettes; jeg tror derhos, at den hele Sammenstilling overhovedet maatte siges at være mindre passende.

Abler: Jeg maa dog, naar Formen af Endringsforslagene skildres som saa upassende, skjøndt jeg selvfølgelig høier mig for Formanden, tillade mig at bemærke, at Endringsforslag, ved hvilke jeg dog respekterer en meget større Dygtighed hos Forslagsstilleren end min, heller ikke altid have holdt Stik. Jeg tør dog vist ogsaa uden at faa nogen Tilrettervisning af Formanden gjøre opmærksom paa, at Ministeren ikke reserverer rigtigt; han reserverede det, som om der stod „enkelt“ Anlæg, men der staar „et enkelt Anlæg“, og jeg tror at dette gjør en stor Forskjel, naar der kun er Tale om to forskjellige Anlæg; „enkelt“ kan ikke være en Del af to, men „et enkelt“ kan være det. Med Hensyn til de sidste Realitetsbemærkninger maa jeg sige, at det undrer mig meget, at de Banfeligheder, som der er Tale om, først ere fremkomne nu. Allerede tidligere har jo den ærede Minister udtalt, at han ikke havde noget imod, at disse Jernbaner bleve knyttede til hinanden, og der maa dog da have været de samme Betæneligheder tilstede. Jeg kan isøvrigt tage mit Endringsforslag tilbage — jeg gjør det ikke strax, da jeg ønsker at sige noget Mere om det —, fordi jeg har opnaaet, hvad jeg ønsker, og hvad den ærede Minister ikke paa nogen Maade vilde gaa ind paa forrige Gang. Jeg har faaet en fuldstændig personlig Tilfredsstillelse og kan rolig se Sagen gaa sin Gang, da den ærede Minister aldeles ikke er mod Tanken i vort Endringsforslag, men accepterer den og er aldeles enig i den. Der kan naturligvis tænkes ganske ekstraordinære Eventualiteter, hvor man kan være berettiget til at fravige det, men Ministeren har erklæret, at han er fuldstændig enig i Tanken. Der kan være noget Generende med Hensyn til Garantien, der skulde begynde paa forskjellig Tid, og Redaktionen af mit Endringsforslag er ganske vist ikke særdeles smuk; men jeg er som sagt fuldstændig tilfredsstillt, og jeg skal paa alle de Medlemmers Vegne, som her ere tilstede, og som ogsaa kun have ønsket en saadan Erklæring, tage Endringsforslaget tilbage. Der er to Forslagsstillere, som ikke ere tilstede, men jeg har selv ifinde at stemme imod det, da jeg ikke ønsker, at det skal vedtages idag. Jeg ønsker kun, at det kan blive rettet med saameget Andet, som vistnok paa et andet Sted vil blive rettet i denne Sag.

Formanden: Hvis jeg ikke misforstod det ærede Medlem, er Forslaget ikke taget tilbage.

Abler: Nei, to af Forslagsstillerne ere fraværende.

Formanden: Jeg vil dog spørge, om det ærede Medlem ikke ogsaa paa disses Vegne vil kunne tage Forslaget tilbage?

Abler: Jo, de have kun stillet deres Navne til min Disposition.

Formanden: Forslaget er saaledes taget tilbage af Forslagsstillerne. Hvis Ingen optager det, vil det være bortfaldet (Ophold). Det er saaledes bortfaldet.

Derpaa fattes det af J. Andersen m. Fl. stillede Endringsforslag under Forhandling.

Spørgsmaal: Det Forslag, som nu er til Forhandling, angaar en Sag, som var til Afstemning ved 2den Behandling og der først fik lige mange Stemmer for sig og imod sig, medens der senere kun var 2 Stemmers Forskjel til Fordel for den Affattelse, som Lovforslaget nu har. Jeg havde desuagtet ikke stillet dette Forslag, dersom jeg ikke fra forskjellige Sider var blevet opfordret til at gjøre det, og jeg skal nu, da Sagen, som sagt, har været for tidligere, kun med et Par Ord begrunde hvorfor jeg mener, at det er rigtigt at, Københavns Kommune uden Vederlag skal afgive alle de Grunde, som behøves til en Havnbane. Jeg har tidligere tilladt mig at berøre den Maade, hvorpaa Kjøbstæderne have maattet afgive betydelige Bidrag til Havnbaner. Jeg skal med et Par Ord omtale et Par Tilfælde. Paa Finantsloven for 1873—74 blev der bevilget Hestebane i Horsens og Aalborg; Betingelsen var, at Kjøbstæderne skulde udrede alle Udgifter ved Jernbaneanlæg, Expropriation og Jylbning, medens kun Udgifterne til Overbygningen udredes af Staten. Det er jo en Udgift, som løber langt høiere op end det, her er Tale om. Her er kun Tale om Expropriation, ved de to nævnte Byer var det ikke alene Udgiften dertil, men selve Baneanlægget, der var Tale om. Hvorledes Sagen stillede sig, kan jeg oplyse derved, at efter en Skrivelse fra Ministeriet til Finantsudvalget var der i Horsens paa det første Overlag kalkuleret en Udgift til Expropriation og Tilvejebringelsen af Planum af 8000 Rd.; men ved det senere Overlag, som fremkom efter Dnske af Kommunalbestyrelsen i Horsens, blev Udgiften forøget med 7000 Rd. altsaa til omtrent 15000 Rd. paa samme Tid som Statens Udgift vilde beløbe sig til 17,000 og nogle Hundrede Rigsdaler. I Aalborg stillede Forholdet sig endnu ufordelagtigere for Kommunen, idet der var tre Linier, som det var paatænkt at vælge inellem.